

Перша зустріч

Марія Пригара

Мине отак з півсотні літ,
І, може, з високості,
З чужих планет в наш
рідний світ
Злетять неznані гості.

Вони свій срібний корабель
Спрямують з небокраю
Не на піски серед пустель,
А в поле біля гаю.

І, ще не бачивши землян,
Не визнавши навіть, хто ми,
Покинуть гості космоплан
І скинуть геть шоломи.

Повітря свіже, як струмок,
Наповнить їхні груди,
Під ноги ляже сто стежок,
Які втоптали люди.

Співучий шелест наших нив
Докотиться, мов пісня,
Розкаже, хто хліба зростив,
Яким у полі тісно.

Гостям назустріч вийде ліс,
Схиляючи вершини,
Озветься гомоном беріз,
Перекликом пташиним.

І подорожні мовчазні
Побачать вперше в світі
Ялину в темнім убранні,
Калину в білім цвіті.

В росі блищатиме гілля:

Торкни — і рине злива.

Ззирнуться гості:

— Це — Земля.

Яка ж вона красива!